

És honnan lesznek a gyerekek? Van valakije? Udvarlója? Vőlegénye? – kérdeztem, de csak vonogatta a vállát: – Találok én magamhoz való embert, ha eljön az ideje – nézett rám, úgy, hogy fel sem kellett tennem a kérdést: esetleg magához valónak találna-e. Elmondta, hogy már előjegyeztette magát a kertsoron épülő kis házak egyikére, van elég kezdőpénze a takarékbán beugróra, de ameddig nincs párja, így, egymagában nem kaphatja meg álmai házát a kis kerttel. Addig is jól megvan a szüleivel és a húgával, aki még iskolába jár.

Akkori fantáziavilágomban kicsinek képzeltem Ica álmházát, de mi jól elvoltunk benne. Magamat többnyire az íróasztalnál láttam, őt az ablaknál, olvasott, vagy épp a gőzölgő levest tette az asztalra. Igazi, békés vasárnapi jelenet volt, de azon kaptam magam, hogy mindketten meztelenek vagyunk. Igaz, sosem láttam rendes ruhában, vasárnapiban még annyira sem, de ahogy képzeletem mindig képes volt levetkőztetni bárkit, miért is ne öltöztethetné fel? Aztán már meg sem próbáltam, miután gyermekeink születtek: két imádnivaló szerezcsen leányka. Mi másra volna szükségem, mint papírra és tollra?

– Gyere, Tibi, mehetünk – hallottam Kefe hangját, valahonnan nagyon mesziről...

Jézus megkísértése jutott az eszembe: Távozz tőlem, Sátán – mondtam magamban, miközben beszálltam a dzsipbe –, mert hiszen hamis az ígélet: tollat nem adnának.

Marad a kard...

